

Boek vijf

Winter

The Lunar Chronicles

Marissa Meyer

Blossom
BOOKS

Boek van Marissa Meyer:

Harteloos

The Lunar Chronicles

- #1 *Cinder*
- #2 *Scarlet*
- #3 *Cress*
- #4 *Levana*
- #5 *Winter*
- #6 *Alle sterren*
(korte verhalen)

Voor Jesse, dankzij hem is elke dag lang en gelukkig.

Vertel de wereld wat je vindt van #TheLunarChroniclesNL en #Winter
Vind de auteur: @marissa_meyer
Vind ons: @blossombooks

NUR 285/W061701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXII Marissa Meyer

Originally published by Feiwel & Friends

Oorspronkelijke titel: *The Lunar Chronicles. Winter*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Feiwel & Friends

Nederlandse omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl

BOEK

[een

*De jonge prinses was zo mooi als het daglicht.
Nog vele malen mooier dan de koningin.*

Ben

Winters tenen waren net ijsklontjes. Ze voelden zo koud als het heelaal. Zo koud als de donkere kant van Luna. Zo koud als...

‘... beveiligingsfeeds hebben hem vastgelegd toen hij om 23.00 UTC de ondergrondse ingang van de medische kliniek in Centraal-AR opende...’

Thaumaturg Aimery Park sprak in een rustig, weloverwogen ritme, alsof hij een gedicht voordroeg. Het was heel eenvoudig om de draad kwijt te raken van wat hij zei, om al zijn klanken in elkaar te laten overgaan en met elkaar te vermengen. Winter kromde haar tenen in haar schoenen met de veel te dunne zolen, bang dat ze zouden afbreken als ze nog kouder zouden worden voordat deze rechtszitting voorbij was.

‘... zich bemoeide met een van de onbegaafden die momenteel worden bewaard in...’

Ze zouden afbreken. Een voor een.

‘... volgens het dossier is het onbegaafde kind, de zoon van de beklagde, meegenomen op 29 juli vorig jaar. Het kind is inmiddels vijftien maanden oud.’

Winter verborg haar handen in de plooien van haar gewaad. Ze beefden weer. Het leek wel alsof ze de laatste tijd steeds meer trilde. Ze kneep

in haar vingers om ze stil te houden en drukte haar voeten zo stevig mogelijk tegen de harde vloer. Ze worstelde om de troonzaal scherp in beeld te krijgen voor hij zou vervagen.

De troonzaal, in de centrale toren van het paleis, had een adembenevend uitzicht. Vanaf haar plek kon Winter het Artemisiameer zien, inclusief de weerspiegeling van het witte paleis, en de stad, die reikte tot aan de rand van de gigantische, doorzichtige koepel die hen beschermde tegen de elementen van buitenaf. Of juist tegen het gebrek daaraan. De troonzaal zelf strekte zich uit tot buiten de muren van de toren. Als iemand van de mozaïekvloer af stapte, bevond hij zich op een richel van helder glas. Het was net alsof je in de lucht hing en op het punt stond de diepten van het kratermeer in te storten.

Aan haar linkerkant zag Winter nog net hoe de randjes van haar stiefmoeders vingernagels zich in de armleuning van haar troon probeerden te boren, een indrukwekkende zetel die uit wit marmer gehouwen was. Normaal gesproken was haar stiefmoeder heel bedaard tijdens dit soort processen en luisterde ze zonder spoor van emotie naar de zittingen. Winter was gewend te zien dat Levana's vingertoppen het gepolijste gesteente stréelden, niet fijnknepen. Maar de spanning was te snijden nadat Levana en haar entourage waren teruggekeerd van de Aarde, en haar stiefmoeder kreeg nu nog vaker woedeaanvallen dan de afgelopen maanden.

Dat was al zo sinds die weggelopen Lunar – de cyborg – was ontsnapt uit de gevangenis op Aarde.

Sinds de oorlog was uitgebroken tussen de Aarde en Luna.

Sinds de bruidegom van de koningin was ontvoerd en Levana's kans om tot keizerin gekroond te worden haar was ontnomen.

De blauwe planeet hing boven de horizon, exact gehalveerd. Luna had net de helft van een lange nacht achter de rug, en de stad Artemisia straalde, haar lichtblauwe lantaarnpalen en gloeiende kristallen ramen als dansende reflecties op het oppervlak van het meer.

Winter miste de zon en zijn warmte. Hun kunstmatige dagen waren nooit hetzelfde.

‘Hoe wist hij van de onbegaafden?’ vroeg koningin Levana. ‘Waarom was hij niet in de waan dat zijn zoon vlak na de geboorte is gedood?’

In de troonzaal zaten, verspreid over een tribune van vier trapsgevijs geplaatste rijen, de leden van de vooraanstaande families in een halve cirkel. Het hof van de koningin. De edellieden van Luna, die de gunst van de monarchie hadden verkregen als beloning voor hun generaties lange loyaliteit, voor hun buitengewone talent met de lunaire gave, of gewoon voor het pure geluk dat ze als burger van de prachtige stad Artemisia waren geboren.

Dan was er nog de man die op zijn knieën naast thaumaturg Park zat. Hij was onder een minder gelukkig gesternte geboren.

Hij hield zijn handen samengevouwen in een smekend gebaar. Winter zou hem graag willen zeggen dat het niets zou uithalen. Al zijn gesmeek zou tevergeefs zijn. Ze dacht dat je misschien troost kon putten uit de wetenschap dat je niets kon doen om de dood af te wenden. Degenen die hun lot al hadden geaccepteerd voordat ze voor de koningin werden gebracht, leken het er minder moeilijk mee te hebben.

Ze keek omlaag naar haar eigen handen, die nog steeds in haar gaasachtige, witte rok geklemd zaten. Haar vingers waren in die houding bevroren. Ze zagen er best mooi uit. Glinsterend en glanzend en koud... o zo koud...

‘Uw koningin stelde u een vraag,’ zei Aimery luid.

Winter kromp ineem alsof hij tegen háár schreeuwde.

Ze moest zich concentreren. Ze moest bij de les blijven.

Ze hief haar hoofd en ademde diep in.

Aimery was in het wit gehuld sinds hij Sybil Mira was opgevolgd als hoofdthaumaturg van de koningin. De borduursels van gouddraad op zijn jas glinsterden toen hij om de gevangene heen liep.

‘Het spijt me, Majesteit,’ zei de man. ‘Mijn familie en ik dienen u al

enkele generaties. Ik ben conciërge bij diezelfde medische kliniek en ik had geruchten opgevangen... Het waren mijn zaken niet, en ik heb er nooit naar geluisterd en me er nooit eerder druk om gemaakt. Maar... toen mijn zoon na zijn geboorte onbegaafd bleek...' Hij jammerde. 'Hij is mijn zóón.'

'Hebt u er niet bij stilgestaan,' sprak Levana luidkeels en vinnig, 'dat uw koningin er misschien een reden voor had ertoe te besluiten uw zoon en de andere onbegaafde Lunars af te zonderen van onze burgers? Dat ik daar wellicht een bedoeling mee heb die het welzijn van ál onze inwoners dient, juist door hen op deze manier gescheiden te houden?'

De man slikte en Winter zag zijn adamsappel op en neer bewegen. 'Dat weet ik, Mijn Koningin. Ik weet dat u hun bloed gebruikt voor... experimenten. Maar... u hebt er al zo véél en hij is nog maar een baby en...'

'Niet alleen is zijn bloed van belang voor het succes van onze politieke allianties – al verwacht ik niet dat een conciërge uit de buitensectoren zoiets zal begrijpen – maar hij is bovendien een onbegaafde, en zijn soort heeft bewezen gevaarlijk en onbetrouwbaar te zijn, zoals u zich misschien nog herinnert van de moorden op koning Marrok en koningin Jannali achttien jaar geleden. En toch zou u onze maatschappij aan deze dreiging willen blootstellen?'

De ogen van de man stonden groot van angst. 'Dreiging, Mijn Koningin? Hij is maar een baby.' De man wachtte even. Hij zag er niet erg rebels uit, maar zijn gebrek aan spijt zou Levana al gauw in woede doen ontsteken. 'En de anderen in die tanks... velen van hen zijn kinderen. Onschuldige kinderen.'

Het werd ijzig in de zaal.

Hij wist te veel. De Wet op de Opruiming van Onbegaafde Kinderen was al van kracht sinds de regeerperiode van Levana's zuster, koningin Channary, nadat een onbegaafde het paleis had weten binnen te dringen en hun ouders had vermoord. Niemand zou blij zijn als ze erachter

kwamen dat hun kind helemaal niet was vermoord, maar was opgesloten en werd gebruikt als een mini-bloedplaatjesfabriek.

Winter knipperde met haar ogen en stelde zich haar eigen lichaam voor als bloedplaatjesfabriek.

Haar blik gleed weer omlaag. Het ijs was ondertussen opgekropen tot aan haar polsen.

Dat zou de circulatie van bloedplaatjes wel bemoeilijken.

‘Heeft de verdachte nog familie?’ vroeg de koningin.

Aimery knikte. ‘Volgens het dossier heeft hij een dochter van negen. En twee zussen en een neefje. Ze wonen allemaal in sector AP-12.’

‘Geen vrouw?’

‘Die is vijf maanden geleden overleden aan regolietvergiftiging.’

De gevangene keek naar de koningin met pure wanhoop in zijn ogen.

De leden van het hof begonnen zich te roeren, hun felgekleurde kleding ritselde zacht. Deze rechtszitting duurde al veel te lang. Ze raakten verveeld.

Levana leunde tegen de rugleuning van haar troon. ‘Bij dezen bent u schuldig bevonden aan de aanklacht dat u zich op verboden terrein heeft begeven, alsmede aan poging tot diefstal van bezittingen van de kroon. En op die misdaden staat onmiddellijke executie.’

De man huiverde, maar zijn gezicht smeekte nog. Ze hadden altijd een paar tellen nodig om een dergelijk vonnis te bevatten.

‘Uw familieleden krijgen elk publiekelijk een dozijn zweepslagen, om uw sector te herinneren aan het feit dat ik het niet tolereer dat mijn beslissingen in twijfel worden getrokken.’

De mond van de man zakte open.

‘Uw dochter zal aan een van de families van het hof worden geschonken. Daar zullen haar de gehoorzaamheid en nederigheid worden bijgebracht die ze onder uw hoede zo te merken niet geleerd heeft.’

‘Nee, alstublieft. Laat haar bij haar tantes wonen. Ze heeft niets misdaan!’

‘Aimery, ga je gang.’

‘Alstublíéft!’

‘Uw koningin heeft gesproken,’ zei thaumaturg Park. ‘Haar woord is wet.’

Aimery trok een mes van vulkanisch glas uit een van zijn wijd uitlopende mouwen en hield het gevest ervan naar de gevangene toe, die zijn ogen nu opensperde van paniek.

Het werd nog ijziger in de zaal. Winters adem vormde kristallen in de lucht. Ze drukte haar armen stevig tegen haar lichaam aan.

De gevangene pakte het mes aan. Met vaste hand, ook al begon de rest van zijn lichaam te sidderen.

‘Alstublíeft. Mijn kleine meisje – ze heeft alleen mij nog. Alstublíéft, Mijn Koningin. Majesteit!’

Hij bracht het lemmet naar zijn keel.

Op dat moment keek Winter de andere kant op. Zoals altijd. Ze keek naar haar vingers die nog dieper wegkropen in haar jurk, naar haar nagels die zich verder de stof in boorden tot ze ze in haar dijbeen voelde prikken. Ze keek toe hoe het ijs over haar polsen trok en omhoogklom, naar haar ellebogen. Overal waar het ijs haar raakte, werd haar huid gevoelloos.

Ze stelde zich voor dat ze naar de koningin uithaalde met haar harde ijsvuisten. Ze verbeelde zich hoe diezelfde handen uiteenspatten in duizenden ijssplinters.

Het had haar schouders nu bereikt. Haar nek.

Zelfs door het barstende, krakende geluid van het ijs heen hoorde ze hoe het lemmet in het vlees sneed. Gevolgd door het geborrel van bloed en een gedempt kokhalzen. De luide plof van het lichaam op de vloer.

De kou was haar borstkas binnengedrongen. Ze kneep haar ogen dicht en hield zich voor kalm te blijven, rustig te ademen. Ze kon Jacins vastberaden stem in gedachten horen, en voelde zijn stevige handen op haar schouders. *Het is niet echt, prinses. Het is slechts een illusie.*

Meestal hielp dit en wisten de herinneringen aan hem haar door de paniekaanval heen te loodsen. Maar deze keer leek het ijs alleen maar aangemoedigd te worden. Het omvatte nu haar ribbenkast. Het drong haar buik binnen. Het versteende haar hart.

Ze bevroor van binnenuit.

Luister naar mijn stem.

Jacin was er niet.

Blijf bij me.

Jacin was weg.

Het is allemaal verbeelding.

Ze hoorde de stampende laarzen van de bewakers die het lichaam naderden. Ze hoorde hoe het lijk naar de richel toe gesleurd werd. Het duwtje en de plons van het water ver onder hen.

Het hof applaudisseerde zacht, uit beleefdheid.

Winter hoorde haar tenen knappen. Een. Voor. Een.

‘Uitstekend,’ zei koningin Levana. ‘Thaumaturg Tavalier, zorg ervoor dat de rest van het vonnis ook wordt uitgevoerd.’

Het ijs zat nu in haar keel en klom omhoog langs haar kaken. Tranen bevroren in hun traanbuisjes. Speeksel kristalliseerde op haar tong.

Ze tilde haar hoofd op terwijl een bediende het bloed van de vloer begon te schrobben. Aimery, die zijn mes afveegde aan een doek, keek Winter aan met een wellustige glimlach. ‘Ik vrees dat de prinses niet zo goed bestand is tegen dit soort gebeurtenissen.’

De aanwezige edellieden begonnen te giechelen. Winters walging van de rechtszittingen was altijd al een bron van hilariteit geweest voor de meeste leden van Levana’s hof.

De koningin draaide zich om, maar Winter was niet in staat haar aan te kijken. Ze was een meisje van ijs en glas. Haar tanden waren broos en haar longen zouden zó verbrijzelen.

‘Tja,’ zei Levana. ‘Ik vergeet vaak dat zij er ook nog is. Je bent echt zo nutteloos als een lappenpop, nietwaar, Winter?’

De aanwezigen grinnikten nogmaals, nu luider, alsof de koningin toestemming had gegeven om de spot te drijven met de jonge prinses. Maar Winter was niet in staat te reageren, op de koningin noch op het gegriknik. Ze bleef zich geconcentreerd richten op de thaumaturg en probeerde haar paniek te verbergen.

‘O nee, hoor. Zó nutteloos is ze niet,’ sprak Aimery. Terwijl Winter naar hem staarde, verscheen er een dun, karmozijnrood lijntje op zijn hals; bloed sijpelde uit de wond. ‘Het knapste meisje van heel Luna? Het lijkt mij dat ze ooit een van de leden van dit hof heel gelukkig zal maken als blozende bruid.’

‘Het knapste meisje, Aimery?’ Levana’s zachtaardige toon wist de sneer bijna te verbergen.

Aimery maakte meteen een buiging. ‘Sléchts de knapste, Mijn Koningin. Geen enkele sterveling kan zich meten met uw *perfectie*.’

Het hof viel hem snel bij en maakte haar honderd complimenten tegelijk, al voelde Winter de verlekkerde blikken van wel meer dan één edelman op haar gericht.

Aimery deed een stap naar de troon toe en zijn afgesneden hoofd rolde van zijn romp. Het kwam met een doffe klap op het marmer terecht en rolde, rolde, rolde maar door tot het tegen Winters bevroren voeten tot stilstand kwam.

Nog steeds glimlachend.

Ze jammerde, maar het geluid werd bedolven onder de sneeuw in haar keel.

Het is allemaal verbeelding.

‘Stilte,’ zei Levana zodra ze genoeg complimenten had gekregen. ‘Zijn we nu klaar?’

Het ijs wist uiteindelijk ook haar ogen te bereiken en Winter kon niet anders dan ze sluiten om Aimery’s hoofdloze verschijning buiten te houden en zich te omringen met kou en duisternis.

Ze zou hier sterven zonder te klagen. Ze zou worden begraven onder

een lawine van levenloosheid. Ze zou geen enkele moord meer hoeven meemaken.

‘Er is nog één gevangene in afwachting van zijn proces, Mijn Koningin.’ Aimery’s stem echode in de kille holte van Winters hoofd. ‘Sir Jacin Clay, koninklijke lijfwacht, piloot en de aangewezen bewaker van thaumaturg Sybil Mira.’

Winter hapte naar lucht en het ijs versplinterde; een miljoen vlijmscherpe, glinsterende stukjes vlogen door de troonzaal en kletterden over de vloer. Niemand anders kon ze horen. Niemand merkte het.

Aimery, nog steeds met zijn hoofd stevig op zijn schouders, hield haar weer in de gaten, alsof hij wachtte op haar reactie. Zijn grijns was subtiel en daarna richtte hij zijn aandacht weer op de koningin.

‘Ah, juist,’ zei Levana. ‘Laat hem binnenkomen.’

Twee

De deuren van de troonzaal werden geopend en daar was hij, ingeklemd tussen twee bewakers, zijn polsen achter zijn rug gebonden. Zijn blonde haar was geklit en verward geraakt, en sommige plukken plakten tegen zijn kaak. Zo te zien was het enige tijd geleden dat hij gedoucht had, maar Winter zag geen zichtbare sporen van mishandeling.

Haar maag draaide zich om. Alle warmte die het ijs uit haar had getrokken stuwde nu opeens terug naar haar huidoppervlak.

Blijf bij bewustzijn, prinses. Luister naar mijn stem, prinses.

Hij werd naar het midden van de ruimte gebracht, zijn gezicht emotioneel. Winter priemde haar nagels in haar handpalmen.

Jacin keek haar niet aan. Niet één keer.

‘Jacin Clay,’ sprak Aimery, ‘u wordt beschuldigd van hoogverraad, aangezien u er niet in geslaagd bent thaumaturg Mira te beschermen, noch in staat bleek een beruchte voortvluchtige Lunar te arresteren ondanks het feit dat u zich bijna twee weken in het gezelschap van deze voortvluchtige hebt opgehouden. U bent een verrader van Luna en van onze koningin. Op deze misdrijven staat de doodstraf. Hebt u nog iets te zeggen ter verdediging?’

Winters hart roffelde als een grote trom tegen haar ribben. Ze sloeg haar smekende ogen op naar haar stiefmoeder, maar Levana schonk haar totaal geen aandacht.

‘Ik beken schuld aan de aantijgingen,’ zei Jacin, waardoor hij Winters aandacht meteen weer naar hem trok, ‘behálve aan de beschuldiging van verraad.’

Levana’s vingernagels tikten nerveus op de armleuning van haar troon. ‘Verklaart u zich nader.’

Jacin stond recht en standvastig, alsof hij nog steeds zijn uniform aanhad, alsof hij dienst had, in plaats van terechtgesteld werd. ‘Zoals ik al eerder zei, heb ik de voortvluchtige niet gearresteerd toen ik me in haar gezelschap bevond, omdat ik haar van mijn betrouwbaarheid probeerde te overtuigen, zodat ik informatie kon vergaren voor mijn koningin.’

‘Ah, juist ja. U bespioneerde haar en haar metgezellen,’ zei Levana. ‘Ik meen me dat smoesje nog te herinneren van het moment dat u werd opgepakt. Ik herinner me ook dat u desondanks niet beschikte over enige relevante informatie, slechts over leugens.’

‘Geen leugens, Mijn Koningin, al wil ik best toegeven dat ik de cyborg en haar talenten heb onderschat. Ze heeft ze voor me verborgen gehouden.’

‘Dan zult u weinig vertrouwen hebben gewekt.’ Er klonk enige spot door in de toon van de koningin.

‘Kenniss over de talenten van de cyborg was niet de enige informatie waarnaar ik op zoek was, Mijn Koningin.’

‘Ik stel voor dat u hier geen woordspelletje van maakt. Ik heb nog maar weinig geduld met u.’

Winters hart verschrompelde. Niet Jacin. Ze kon hier niet blijven zitten en toekijken hoe ze Jacin zouden vermoorden.

Ze zou voor hem onderhandelen, besloot ze, al was dat plan niet erg waterdicht. Want wat had ze te bieden? Ze had niets anders dan haar eigen leven, en dat zou Levana niet accepteren.

Ze zou een driftbui kunnen krijgen. Hysterisch worden. Op dit moment kwam dat dicht bij hoe ze zich werkelijk voelde. Maar zelfs als dat een korte afleiding vormde, zou die het onvermijdelijke alleen maar uitstellen.

Ze had zich al vele malen in haar leven hulpeloos gevoeld, maar nooit zo erg als nu.

Er zat maar één ding op. Ze zou zich voor het mes werpen.

O, dat zou Jacin absoluut verschrikkelijk vinden.

Zich onbewust van Winters nieuwste voornemen boog Jacin zijn hoofd ten teken van respect. ‘In de tijd die ik met Linh Cinder doorbracht, ben ik iets te weten gekomen over een apparaatje dat de effecten van de lunaire gave tenietdoet wanneer het wordt gekoppeld aan iemands zenuwstelsel.’

Dit veroorzaakte een merkwaardige onrust op de tribune. Ruggengraten verstrakten, schouders werden naar achteren gedraaid.

‘Onmogelijk,’ zei Levana.

‘Linh Cinder had bewijs van waar het ding toe in staat is. Zoals het mij is uitgelegd, zorgt dit apparaatje er bij een Aardbewoner voor dat zijn bio-elektriciteit niet gemanipuleerd kan worden. Bij een Lunar zorgt het ervoor dat hij niet langer zijn gave kan gebruiken. Linh Cinder liep zelf met het ding rond toen ze op het jaarlijkse bal verscheen. Pas toen het vernield werd, was ze in staat haar gave te gebruiken – dat hebt u met eigen ogen kunnen zien, Mijn Koningin.’

Er ging iets brutaals schuil in zijn woorden. Levana’s knokkels werden spierwit.

‘Hoeveel van deze hypothetische apparaatjes bestaan er?’

‘Bij mijn weten gaat het slechts om het kapotte exemplaar dat in de cyborg zelf is aangebracht. Maar ik vermoed dat er nog wel patenten of ontwerpen zullen zijn. De uitvinder is Linh Cinders adoptievader.’

De grip van de koningin begon te verslappen. ‘Dit is intrigerende informatie, Sir Clay. Maar het klinkt meer als een wanhoopspoging om uw

eigen hachje te redden dan als een bewijs van onschuld.’

Jacin haalde nonchalant zijn schouders op. ‘Als mijn loyaliteit niet blijkt uit mijn gedrag jegens de vijand, uit het verkrijgen van deze informatie en uit het feit dat ik thaumaturg Mira op de hoogte heb gesteld van het plan om keizer Kaito te ontvoeren, dan weet ik niet welk bewijs ik nog meer zou kunnen aandragen, Mijn Koningin.’

‘Ja, ja, die anonieme tip die Sybil ontving, waardoor ze afwist van Linh Cinders plannen.’ Levana zuchtte. ‘Ik vind het maar wat toeval-
lig dat deze comm die u gestuurd zou hebben door niemand anders dan Sybil is gezien. En zij is nu dood.’

Voor het eerst leek Jacin even van zijn stuk gebracht terwijl de koningin haar felle blik op hem richtte. Hij had Winter nog steeds niet aangekeken.

De koningin wendde zich tot Jerrico Solis, het hoofd van de Bewaking. Winter voelde zich nooit op haar gemak met hem in de buurt, al gold dat voor de meeste bewakers en lijfwachten van de koningin. Ze had vaak visioenen waarin zijn oranjerode haar in vlammen opging en de rest van zijn lijf verbrandde tot een smeulend stuk houtskool. ‘U was erbij toen Sybil die dag het luchtschip van de vijand in een valstrik liet lopen, en toch hebt u eerder verklaard dat Sybil geen woord gezegd heeft over een dergelijke comm. Hebt u daar nog iets aan toe te voegen?’

Jerrico deed een stap naar voren. Hij was met een behoorlijk aantal blauwe plekken teruggekeerd van het uitstapje naar de Aarde, maar ze begonnen al weg te trekken. ‘Mijn Koningin, thaumaturg Mira leek er zeer zeker van Linh Cinder daar op het dak aan te treffen, maar ze heeft nooit gesproken over informatie van buitenaf – al dan niet anoniem. Toen het schip landde was het thaumaturg Mira die het bevel gaf tot de arrestatie van Jacin Clay.’

Een spiertje bij Jacins wenkbrauw begon te trekken. ‘Misschien was ze gewoon nog boos omdat ik haar heb neergeschoten.’ Hij wachtte even, en voegde er toen aan toe: ‘Ik wil, ter verdediging, nog wel even

opmerken dat ik op dat moment door Linh Cinder werd gemanipuleerd.’

‘U schijnt meer dan genoeg te kunnen aanvoeren ter verdediging van uw daden,’ zei Levana.

Jacin reageerde niet. Hij was de rustigste gevangene die Winter ooit had meegemaakt – hij, die beter dan wie ook wist welke gruwelen er op deze vloer werden voltrokken, precies op de plek waar hij nu stond. Zijn brutaliteit had Levana razend moeten maken, maar in plaats daarvan leek ze na te denken.

‘Zou ik iets mogen zeggen, Mijn Koningin?’

De toehoorders roerden zich en het duurde even voordat Winter doorhad wie er had gesproken. Het was een bewaker. Een van de stilzwijgende decoraties in deze zaal. Ze herkende hem, al wist ze zijn naam niet.

Levana keek hem woest aan en Winter stelde zich voor dat ze zich beeraadde over haar reactie: toestemming geven of de man straffen omdat hij voor zijn beurt sprak. Uiteindelijk zei ze: ‘Wat is uw naam, en wat is de reden dat u dit verhoor op dergelijke wijze durft te verstoren?’

De bewaker deed een stap naar voren, maar bleef naar de muur staren. Altijd naar de muur. ‘Mijn naam is Liam Kinney, Mijn Koningin. Ik heb geassisteerd bij de berging van thaumaturg Mira’s lichaam.’

Een wenkbrauw werd vragend naar Jerrico opgetrokken. Een bevestigende knik volgde. ‘Ga verder,’ zei Levana.

‘Meesteres Mira was in het bezit van een portable scherm toen we haar vonden, en dat is ingediend als bewijsstuk in haar moordzaak, ook al is het bij de val kapotgegaan. Ik vroeg me af of iemand geprobeerd heeft deze vermeende comm terug te vinden.’

Levana richtte haar aandacht weer op Aimery, wiens gezicht nu een masker was dat Winter maar al te goed herkende. Hoe vriendelijker zijn uitdrukking, hoe gefrustreerder hij was. ‘Sterker nog, we zijn erin geslaagd toegang te krijgen tot haar meest recente communicatiestromen. Ik wilde dit bewijsmateriaal net ter sprake brengen.’

Hij loog, en dat gaf Winter hoop. Aimery was een ijzersterke

leugenaar, vooral wanneer dat hem goed uitkwam. En hij haatte Jacin. Hij zou nooit iets prijsgeven waar Jacin baat bij zou hebben.

Hoop. Een ragfijn, flinterdun, zielig zweempje hoop.

Aimery gebaarde naar de deur en een bediende haastte zich naar voren met een dienblad waarop een kapot portable scherm en een holografisch display lagen. ‘Dit is het portable scherm waarover Sir Kinney het heeft. Ons onderzoek wijst uit dat er die dag inderdaad een anonieme comm naar Sybil Mira is gestuurd.’

De bediende schakelde het display in en er knipperde een hologram aan in het midden van de zaal. Jacin leek erachter te verdwijnen als een spookgedaante.

Het hologram toonde een simpel tekstbericht.

LINH CINDER PLANT ONTVOERING KEIZER.

VLUCHTROUTE: DAK NOORDELIJKE TOREN, ZONSONDERGANG.

Zo veel belangrijke informatie in zo weinig woorden. Dat was typisch iets voor Jacin.

Levana las de woorden met half toegeknepen ogen. ‘Dank u, Sir Kinney, dat u dit onder onze aandacht heeft gebracht.’ Het was veelzeggend dat ze Aimery niet bedankte.

De bewaker, Kinney, maakte een buiging en nam zijn positie weer in. Zijn blik flitste eenmaal in Winters richting maar was onleesbaar, en daarna werd hij weer een met de muur tegenover haar.

Levana vervolgde: ‘Ik ga ervan uit, Sir Clay, dat u me nu zult vertellen dat dit de comm is die u hebt verstuurd.’

‘Dat klopt.’

‘Hebt u nog meer toe te voegen voor ik mijn oordeel vel?’

‘Nee, verder niets, Mijn Koningin.’

Levana leunde achterover op haar troon en het werd stil in de zaal. Iedereen wachtte het besluit van de vorstin af.

‘Ik veronderstel dat mijn stiefdochter graag wil dat ik uw leven spaar, is het niet?’

Jacin reageerde niet, maar Winter kromp ineem bij de hooghartigheid van haar stiefmoeders toon. ‘Alstublieft, stiefmoeder,’ fluisterde ze, met woorden die op haar droge tong bleven plakken. ‘Dit is Jácin. Hij is niet de vijand.’

‘Niet de jouwe, misschien,’ zei Levana. ‘Maar jij bent een naïef, dom meisje.’

‘Dat is niet waar. Ik ben een fabriek van bloed en bloedplaatjes, en al mijn machines dreigen te bevrozen...’

Het hof barstte in lachen uit, en Winter trok zich terug in zichzelf. Zelfs Levana’s mondhoeken leken te bewegen, al ging er ergernis schuil achter haar leedvermaak.

‘Ik heb mijn besluit genomen,’ zei ze, stilte eisend met haar galmende stem. ‘Ik heb besloten de gevangene in leven te laten.’

Winter slaakte een kreetje van opluchting. Meteen sloeg ze haar hand voor haar mond, maar het was te laat om het geluid nog tegen te houden.

Op de tribune werd nu gegiecheld.

‘Heb je nog meer verrassende inzichten, prinses?’ zei Levana met opeengeklemd kaken.

Winter raapte haar emoties zo goed en zo kwaad als dat ging bij elkaar. ‘Nee, Mijn Koningin. Uw beslissingen zijn altijd wijs en onherroepelijk, Mijn Koningin.’

‘Het vonnis is nog niet ten einde.’ De stem van de koningin klonk strenger en ze richtte zich weer tot Jacin. ‘Uw onvermogen Linh Cinder te doden of gevangen te nemen zal niet onbestraft blijven, aangezien uw incompetentie tot gevolg had dat zij mijn aanstaande met succes heeft weten te ontvoeren. Voor deze misdaad veroordeel ik u tot dertig zelf toegebrachte zweepslagen, uit te voeren op het centrale podium, gevolgd door veertig uur boetedoening. Uw vonnis start morgenochtend zodra het licht begint te worden.’

Winter huiverde, maar zelfs deze straf kon het fladderende gevoel van opluchting in haar binnenste niet smoren. Hij zou niet sterven. En zij was geen meisje gemaakt van ijs en glas, maar van zonneschijn en sterrenstof, want Jacin zou niet sterven.

‘En, Winter...’

Meteen richtte ze haar aandacht weer op haar stiefmoeder, die haar vol minachting aankeek. ‘Als je hem voedsel probeert te brengen, zal ik zijn tong laten afsnijden als straf voor jouw vriendelijke gebaar.’

Ze dook ineen op haar stoel en voelde een straaltje van haar zonneschijn doven. ‘Ja, Mijn Koningin.’